

บทที่ ๒๑

การลาดตระเวนกลับ

“โอเคผู้หมู่เจมส์ บอกให้ทุกคนเตรียมพร้อมออกเดินต่อ” ผมสั่งการพร้อมกับเก็บแผนที่ไปด้วย

ส่วนพลทหารเจมส์ เทเลอร์ จากเมืองบัลติมอร์ รัฐแมริแลนด์ มองมาที่ผมแบบไม่ค่อยจะพอใจ คือเขาอยู่ในจุดที่สามารถมองเห็นสาว ๆ พวกนั้นได้ถนัด “ผู้หมวดครับ พวกเราไม่ต้องรีบก็ได้นี่ครับ ขออีกสัก ๑๐ นาทีได้ไหมครับ”

“ไม่เอาหน้าเทเลอร์ทุกคนกำลังรออยู่ว่าจะเอาอย่างไรกันคืนนี้ ความจริงฉันทำเพื่อนายนะเนี่ย ฉันรู้ว่านายมีอิทธิพลพวกนี้อยู่ในใจเยอะมาก จนสับสนวุ่นวายไปหมดแล้ว” ผมหัวเราะเบา ๆ บอกให้รู้ว่ารู้ทันความคิดเขา

เทเลอร์เป็นหนึ่งในทหารผิวดำทั้งหมดสามคนในหมวดและเป็นทหารราบเกรดเอ เขาตัวสูงมากกว่า ๑๘๐ เซนติเมตร เคยได้รับบาดเจ็บมาแล้ว ๒ ครั้ง แต่ก็ยังกลับมาอีก เขาคิดว่าเพื่อน ๆ ต้องการเขา ไม่ว่าจะผิวดำหรือขาว

คิลลิแกนพาพวกเราออกจากฐานมุ่งหน้าไปทางทิศใต้ ใจผมยังครุ่นคิดเกี่ยวกับแผนการในคืนนี้ ส่วนผู้บังคับหมู่เจมส์ซึ่งเดินเป็นลำดับ

ที่สอง ก็ทำหน้าที่ควบคุมการเดินให้เรียบร้อย ไม่ใช่เส้นทางเดิมที่พวกเราเคยใช้เพื่อความปลอดภัย ตอนนี้เพิ่งจะเลยป่าสามมานิดเดียวพวกเราต้องเร่งฝีเท้าเพราะมีหลายสิ่งที่จะต้องทำก่อนที่จะค่ำมืด พวกเราเดินมาใกล้ลำธารที่เพิ่งจะข้ามมาก่อนหน้านี้และดูเหมือนภูมิประเทศจะเดินยากขึ้น ทางด้านทิศตะวันตกของพวกเรามีนาข้าวที่ทอดตัวแนวเหนือ-ใต้กว้างประมาณ ๕๐ เมตร บังคับให้พวกเราต้องเดินทางผ่านป่าที่รกทึบ ซึ่งยิ่งทำให้การเดินทางช้าลงไปอีก และข้าง ๆ ป่าเป็นทางเดินที่พวกเราเคยใช้ตอนขามา และต้องเลี้ยวให้มากที่สุดที่จะไม่ใช่ทางเดิม

ประมาณ ๕๐ เมตรก่อนถึงจุดที่จะต้องข้าม คิลลิแกนพาพวกเราเลี้ยวโดยไปทางทิศตะวันตก แต่ต้องไปใช้ทางเดินแทน การเดินทางนั้นต้องผ่านป่าที่รก เล่นเอาเหงื่อออกตามหน้าผากเป็นหยดน้ำ ทำให้ผมต้องหยุดคิดเรื่องที่จะต้องทำคืนนี้ไปก่อน และจดจ่ออยู่ที่เรื่องเฉพาะหน้า เรากำลังจะเสี่ยงด้วยการใช้เส้นทางเดิมซึ่งผิดหลักยุทธวิธี และผมก็นึกอยากจะตะโกนบอกคิลลิแกนให้ออกจากทางเดินเดิมนี้ แต่อีกใจหนึ่งก็นึกว่าอีกไม่นานก็จะถึงที่จะข้ามลำน้ำแล้ว

ในขณะที่คิลลิแกนเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง ผมเห็นเขาชะงักอยู่แว็บหนึ่งพร้อมมองไปทางด้านซ้ายตรงพุ่มไม้สูง ๆ ข้างทางเหมือนจะเห็นอะไรบางอย่าง ผมรู้ได้ทันทีที่เราากำลังตกอยู่ในอันตรายเพราะเขาไม่เคยแสดงอาการแบบนี้มาก่อน คิลลิแกนหันมาทางพวกเราใบหน้าบิดเบี้ยวเหมือนกับจะพูดอะไรบางอย่าง ผมรีบตะโกน “ซุ่มโจมตี!” พร้อมกับพุ่งหลบไปทางซ้าย ส่วนคิลลิแกนนั้นถูกแรงระเบิดในระยะเผาขน ในขณะเดียวกันผู้บังคับหมู่เจมส์ก็โดนยิงเข้าไปที่ไหล่ล้มลง ข้าศึกยิงใส่พวกเราจากอีกฟากหนึ่งของทุ่งนา ปรากฏว่าระเบิดที่คิลลิแกนโดนเป็นระเบิดแบบบังคับจากระยะไกล

ผมยังหมอบติดดินเนื่องจากข้าศึกกระดมยิงมาเป็นท่าฝน ผมประเมินว่าตอนนี้พวกเราน่าจะเหลือกันอยู่แค่ ๔ คน ผมเหลือบมองเห็น ผู้หมู่เจมส์กำลังคลานออกจากทางเดินโดยมีเลือดไหลอาบทั่วตัว เขากำลังคลานไปหาคิลลิแกนซึ่งใบหน้าคว่ำอยู่ในนาข้าว ถ้าเขายังไม่ตาย การอยู่อย่างนั้นไม่ก่น่าที่อาจทำให้เขาจมน้ำตายได้

“อิงค์มกันด้วย” ผมตะโกนสั่งลูกน้อง ๓ คนที่อยู่ด้านหลัง พวกเขาทำตามคำสั่งทันทีคืออิงค์มกันให้เจมส์ซึ่งกำลังลงไปช่วยคิลลิแกน ผมเองก็ยิงจนกระสุนหมดซองแล้วรีบโผล่เข้าไปทางด้านข้างของผู้หมู่เจมส์ ในนาข้าวที่น้ำลึกถึงเอว เราสองคนช่วยดึงคิลลิแกน แขนข้างหนึ่งของเจมส์ ใช้การไม่ได้ ผมจึงลากคิลลิแกนออกจากนาข้าวและเอามาไว้ข้างหลังเนินดินด้านข้าง เจมส์เลยใช้ปืนพาดกับเนินดินแล้วยิงด้วยแขนข้างที่ใช้การได้เพื่อเสริมอำนาจการยิงให้กับพวกอีกสามคน

คิลลิแกนยังไม่ตาย แต่มีแผลเต็มตัวและเลือดไหลออกมามาก ผมพยายามฉีกเสื้อผ้าเขาออกเพื่อที่จะทำการปฐมพยาบาลได้สะดวก แต่เป็นไปด้วยความยากลำบาก คิลลิแกนยังมีสติอยู่แต่พูดไม่ได้เพราะมีแผลที่ปากและคอ เขาพยายามช่วยโดยชี้ไปที่กระเป๋ากางเกง ผมล้วงไปก็เจอกับมีดพับคมกริบเลยใช้ตัดเสื้อผ้าออก

เนลคลานมาหาผม “แยะแล้วครับผู้หมวด พวกเราแยะแล้ว แล้ว คิลลิแกนเป็นอย่างไรบ้าง” ผมโกหกเขา “โอ้บ้านี่ไม่เป็นไรมากหรอก” แล้วสั่งต่อ “เนล วิทยุรายงานสถานการณ์ถึง ผบ.ร้อย. ด่วน” ตอนนี้มีการยิงกันไปมา ยิ่งพวกเราสามารถยันไว้ได้นานเท่าไรโอกาสรอดก็สูง เพราะจะมีส่วนสนับสนุนมาช่วย แต่ยิ่งนานเท่าไรก็ยังไม่เป็นผลดีต่อ คิลลิแกน

ในขณะที่ผู้กองมอเรียสั่งให้หมวดของเอแวนส์รुकลงมาจากทิศเหนือ ผมก็สั่งให้รองผู้บังคับหมวดแพลโลแมนนำลูกน้องมาช่วยโดยให้เหลือไว้ที่ฐานเพียงแค่ ๓ คน ผมรู้ว่าจำแพลโลแมนจะมาถึงในไม่ช้า แต่ในขณะที่ลูกน้องจากหมวดผมเคลื่อนที่มาจากทางทิศใต้ หมวดเอแวนส์คงต้องใช้เวลาสักพักเพราะต้องรวบรวมกำลังของเขาหมวดของตัวเองก่อนที่จะมาช่วยพวกเรา ส่วนผู้กองมอเรียก็เป็นไปตามคาดคือเลือกที่จะอยู่ ณ ที่บังคับการกองร้อย

เนลทำหน้าที่ของตัวเองอย่างขะมักเขม้นซึ่งสำคัญมากในการช่วยคนที่บาดเจ็บรวมถึงการเรียกเฮลิคอปเตอร์มาช่วย ส่วนพลทหารเทเลอร์ก็ยิงปืน เอ็ม-๗๙ ใส่ข้าศึกเป็นระยะ ๆ การที่ข้าศึกเลือกที่ชุ่มชื้นดีจากระยะไกล ทำให้พวกเราได้เปรียบ เพราะพวกมันจะจู่โจมเข้ามาได้ยากและหวังพึ่งเพียงแค่ให้พวกเราเข้าไปเหยียบกับระเบิดที่วางไว้และยิงใส่พวกเราจากระยะไกล ผมรู้สึกว่สัญชาตญาณของการเป็นนักมวยทำให้ผมรอดชีวิตโดยการริบฟุ้งหลบและทำให้ลูกน้องคนอื่นรอดด้วย ส่วนคิลลิแกนนั้นเสียสละโดยการหันหลังมาเตือนพวกเราและรับเคราะห์แทนเสียวินาทีที่เขาเสียสละทำให้พวกเรารอด

แต่คิลลิแกนคงไม่รอดถ้าเขาไม่ถึงมือหมอทันเวลา การปฐมพยาบาลของผมมีขีดจำกัดและต้องหยุดได้ข้าศึกด้วย ผู้กองมอเรียสั่งให้พวกเราตรึงข้าศึกไว้ และพวกเราก็พยายามทำให้ดีที่สุดเพราะมีกันแค่ ๔ คนที่สามารถทำการรบได้เวลานี้ ณ ตอนนี้ ผมนับบาดเจ็บบนตัวคิลลิแกนได้ ๑๗ แห่ง รวมถึง ๓ แห่งที่หัว ๑ แห่งที่คอ ๒ แห่งที่หน้าอก ๓ แห่งที่ท้อง และอีกหนึ่งแห่งที่สะโพก นัยน์ตาเขาตอนนี้เหมือนกำลังจะหลับยาวหรือเสียชีวิต

“ทนหน่อยไอ้เพื่อนรัก เตียวฉันจะเอานายออกจากที่นี่ในไม่ช้า” ผมให้คำมั่นสัญญากับเขา เขาเหลือบมามองที่ผมหนึ่งครั้ง มันทำให้ผมยิ่งต้องทำให้เขารอดให้ได้ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหน ขณะนั้นก็มีเสียงของเฮลิคอปเตอร์มาพอดี เสียงของนักบินฟังไม่ค่อยถนัดผ่านมาจากทางวิทยุ “จาก แคสเปอร์ ๔๔ ให้ยิงระเบิดควันด้วย เปลี่ยน” เนล เมื่อได้ยินดังนั้นก็ประเบิดควันสีแดงออกไป “เห็นแล้ว เป็นสีแดงสดเลย” นักบินตอบกลับทางวิทยุ เนลตอบกลับไปว่า “ยืนยันครับ”

“ให้บอกที่จะลงจอด แล้วผมจะลงให้” ผมรู้สึกว่าเขาเรื่องมาก แต่มันก็เป็นหน้าที่เขา ผมมองไปรอบ ๆ ที่ที่ใกล้ที่สุดเป็นป่าทึบ เครื่องลงจอดไม่ได้แน่ และที่ที่เป็นไปได้มากที่สุดอยู่ทางด้านหลังออกไปทางทิศตะวันออก ๓๐ เมตร เฮลิคอปเตอร์สามารถลอยตัวอยู่ได้ชั่วขณะ “ยังคงคุ้มกันสูงสุด” ผมตะโกนสั่งลูกน้องและบอกเนล “เนลรีบไปตรงที่เป็นที่โล่งนั้นและให้ขวางระเบิดควันอีกครั้งและให้รีบกลับมาหาที่กำบัง” ส่วนผมก็อุ้มคิลลิแกนทั้งสองมือ ปีนเอ็ม-๑๖ ของผมที่พาดที่ตัวที่รั้งที่คอผมราวกับว่าจะตัดคอผมให้ขาด คิลลิแกนและผมต่างหนักคนละประมาณ ๑๕๐ ปอนด์ แต่ละก้าวของผมมันช่างนานและลำบากเหลือเกิน ผมพยายามเดินผ่านดงป่าไปที่จุดของระเบิดควันสีเขียว เพื่อให้เฮลิคอปเตอร์มารับ รู้สึกได้ว่าแขนผมกระตุกเป็นระยะและทุกครั้งที่มีการกระตุก คิลลิแกนจะกัดฟันแน่นด้วยความเจ็บปวด ถ้าเข่าอ่อนแอปานนี้คงหมดสติไปแล้ว เลือดของคิลลิแกนไหลเป็นทางมาที่แขนผมผ่านข้อศอกหยดลงไปบนพื้นดิน

ส่วนผู้บังคับหมู่เจมส์เห็นสภาพผมก็รีบมาเอาปืนออกจากลำคอ เพราะกลัวผมจะขาดอากาศเสียก่อน โดยที่เขาก็ต้องถืออาวุธตัวเองและสัมภาระของคิลลิแกนด้วย พร้อมกับต้องกัดฟันทนกับบาดแผลของ

ตัวเองอีก ผมกัดฟันเดินไปได้ประมาณ ๑๐ เมตร กระสุนหลายนัดก็วิ่งผ่านข้างตัวไปโดนต้นไม้ข้าง ๆ ผมรู้สึกว่โลกกำลังหมุน เม็ดเหงื่อจำนวนมากไหลลงมาเข้าตา ผมเริ่มหายใจไม่ออก มันแน่นหน้าอกไปหมด ส่วนเนลก็วิ่งผ่านผมไปที่จุดกำบังหลังจากปาระเบิดควันสีเขียวแล้ว

ตอนนี้คิลลิแกนยังมีสติอยู่ ผมเดินต่อไปอีก ๑๐ เมตร แต่เป็น ๑๐ เมตร ที่ทรมานมาก ส่วนผู้หมู่เจมส์ก็ให้กำลังใจผมในระหว่างที่พวกเราเดินไปที่เฮลิคอปเตอร์ ผมหยุดพักนิดหน่อยโดยเอาหลังพิงต้นไม้ไว้ในใจนึกอยากมีร่างที่ใหญ่กว่านี้จะได้อุ้มคิลลิแกนได้อย่างสบาย ๆ

ไม่นานเฮลิคอปเตอร์ก็ลดระดับลงมาที่จุดของระเบิดควัน ผมออกแรงเฮือกสุดท้ายเพื่อจะไปที่นั่น เมื่อผมไปถึงเฮลิคอปเตอร์ก็ลอยตัวอยู่ที่ระดับหน้าอก แต่ใบหน้าของนักบินบ่งบอกถึงความกลัวอย่างเห็นได้ชัด เขาคงเพิ่งจะสังเกตว่าลูกกระสุนว่อนไปทั่วบริเวณ ส่วนพลปืนกลที่ประจำตรงประตูเครื่องพอได้จังหวะก็สาดกระสุนตอบโต้ข้าศึก ผมพยายามยกคิลลิแกนขึ้นไปวางบนพื้นของเครื่อง แต่เร็วแรงมันเหมือนจะหมดในขณะนั้นนักบินก็ค่อย ๆ ยกเครื่องขึ้นในขณะที่เข้าผมทรุดลง ผมค่อย ๆ วางคิลลิแกนลงบนพื้นดิน และดูเหมือนเขากำลังจะจากพวกเราไปจริง ๆ เพราะเลือดไหลออกมามากเหลือเกิน

ผมคว่ำวิหุฑูที่เนลได้วางไว้เพื่อเรียกให้นักบินเอาเครื่องลงมา “กลับลงมาเดี๋ยวนี้” ผมคิดว่าเนลรอบคอบมากเพราะถ้าเขาเอาวิหุฑูไปด้วยในตอนนั้นผมคงลำบาก “ลงไปไม่ได้ สถานการณ์ข้างล่างอันตรายมาก” นักบินตอบกลับมา ผมเลยตอบกลับไปว่า “เอาเครื่องลงมาเดี๋ยวนี้ ไอ้ข้าฉลาด ไม่งั้นฉันยิงนายแน่” ตอนนี้ผมไม่สนใจมารยาทในการสื่อสารทางวิหุฑูแล้ว มันเป็นนาที่ชีวิตของคนคนหนึ่ง

“นายลงมาเลย เตี่ยวพวกฉันจะยิงคุ้มกันให้” ผมเจรจาแต่ไม่อยากจะพูดในเชิงขอร้อง ผมรีบวิ่งไปที่บริเวณนาข้าวพร้อมกับลากเอาปืนเอ็ม-๑๖ ไปด้วย และก็ยิงรัวแบบอัตโนมัติจนหมดแมกกาซีนแล้วก็บรรจุอันใหม่เข้าไป ผมตะโกนบอกให้ลูกน้องอีก ๓ คนช่วยยิงปืนคุ้มกันให้ เฮลิคอปเตอร์ด้วย

“ยิงเข้าไป!” ผมรีบวิ่งไปที่คิลลิแกน และโกรธมากเพราะตาเขาปิดแล้ว ผมอุ้มเขาขึ้นเพื่อที่จะวางบนเครื่องที่ลดระดับมาคอยแล้ว และตะโกนบอกพลปืนกลให้ยิงคุ้มกันให้เครื่องด้วย “ยิงปืนกลนั่นเดี๋ยวนี้!” เขาตกใจกลัว แต่รีบเอาสายกระสุนใส่ลงไปในรังเพลิงและรีบยิงทันที ลูกตะกั่วพุ่งเป็นแนวยาวไหลออกจากปากกระบอกปืน

ผมพยายามเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อยกคิลลิแกนขึ้นวางบนเครื่องแต่หมดเรี่ยวหมดแรงจริง ๆ ผมมองไปที่นักบินที่กลัวจนไม่รู้จะทำอย่างไรตอนนี้ถ้าไม่ทำอะไร คิลลิแกนคงไม่รอดแน่ ทันใดนั้นคิลลิแกนก็ล้มตาคืน เขายื่นมือไปจับที่ฐานของเครื่องและพยายามเอาคางขึ้นไปเกย ผมรีบจับที่เท้าเขาทั้งสองข้างและพยายามยกตัวเขาไปวางบนเครื่อง ผมสั่งให้ผู้หุ้มเจมส์ขึ้นไปบนเครื่องด้วยเพื่อดูแลคิลลิแกนระหว่างเดินทาง หัวอึดใจเดียวเครื่องก็ยกตัวขึ้น

ตอนนี้มีผมกับลูกน้องอีก ๓ คนเท่านั้นเองที่ต้องตอบโต้เข้าศึก ทำที่สุดท้ายคิลลิแกนก็ออกไปได้ เพราะเขายังไม่อยากตาย เช่นเดียวกับผมที่ต้องทำการตอบโต้เข้าศึกเพราะผมเองก็ไม่อยากเป็นศพในสนามรบเช่นกัน ผมคิดว่าถึงที่สุดแล้ว สิ่งสำคัญในชีวิตเป็นเรื่องของความมุ่งมั่นที่จะทำอะไรให้สำเร็จ ถ้าเราไม่ยอมแพ้มันก็สำเร็จได้ เช่นเดียวกับสงครามที่กำลังเกิดขึ้นที่นี่ถ้าเราไม่อยากตาย โอกาสรอดก็มีสูง トラบใดที่ยังมีลมหายใจ ความหวังก็ยังมี

จำแพลโลแมนกำลังใกล้เข้ามาจากทางด้านทิศใต้ และกำลังของ
หมวดเอแวนส์ได้ข้ามนาเข้ามาแล้วเตรียมจะหันมาทางทิศใต้ แผนการคือ
กดดันให้ข้าศึกปะทะด้านหนึ่งแล้วโอบทางปีกทั้งสองข้าง ผมคิดว่าข้าศึก
คงพอจะเดาแผนการได้และพยายามผล่อจากการปะทะ ผมไม่สามารถ
ร้องขอการสนับสนุนปืนใหญ่หรือ ค. ได้เพราะเป็นพื้นที่ที่คนอยู่หนาแน่น
และกว่าจะขอได้ก็ใช้เวลาานมาก มีทางเลือกเพียงแค่ทางเดียวคือการ
ดำรงการกดดันโดยการไล่ติดตาม

ระยะทาง ๕๐ เมตร ที่จะข้ามทุ่งนาในสถานการณ์แบบนี้ถือว่าไกล
มาก ไม่ต่างจากการข้ามพื้นที่ที่เต็มไปด้วยกับระเบิดเลย และข้าศึกก็
สามารถโจมตีเราได้ทุกเมื่อ ดินที่เกาะที่ขาทำให้การเคลื่อนที่ยิ่งทำได้ช้า จะ
หาที่กำบังที่ไหนก็ยากและเมื่อมองไปข้างหน้าสุดปลายของผืนนาข้าวก้เป็น
พุ่มไม้ที่ข้าศึกจะยิงออกมาจากตรงไหนก็ได้ นำทิ้งที่ลูกน้องผมทั้ง ๓ คน
ปฏิบัติตามคำสั่งโดยเคร่งครัดที่ให้เคลื่อนไปข้างหน้า

จำแพลโลแมนทำเวลาได้ดีมากคือกระชับพื้นที่จากทางทิศใต้
ผมสามารถได้ยินเสียงปืนปะทะเป็นระยะ ๆ และเมื่อผมพาลูกน้องข้าม
ทุ่งนามาได้และเดินลุยเข้าไปในพุ่มไม้ที่อยู่ข้าง ๆ ผมก็เห็นข้าศึกกำลัง
หลบหนี และมีคนบาดเจ็บด้วย ไม่เหมือนพวกเราที่เมื่อได้รับบาดเจ็บ
ก็สามารถร้องขอเฮลิคอปเตอร์มาช่วยได้ทันที

หมวดที่ ๑ ซึ่งกำลังเข้ามาทางทิศเหนือรายงานว่าเห็นข้าศึกกลุ่ม
เล็ก ๆ กำลังเคลื่อนไหวยู่ในพื้นที่ ผมรีบสั่งให้ลูกน้องชุ่มโจมตีทันที
โชคเข้าข้างข้าศึกคราวนี้ เพราะสิ่งมีชีวิตที่เข้ามาในพื้นที่สังหารของเราคือ
ชวานากับควาย ๒ ตัว ซึ่งพอมันได้กลิ่นก็ออกอาการฟ้องว่าเจอคน
ผมโบกมือให้ชวานาคคนนั้นและก็รู้ว่าตอนนี้ตำแหน่งที่พวกเราชุ่มไม่เหมาะ
อีกต่อไป

ผมพาลูกน้องเดินกลับไปทางทิศใต้เพื่อรวมกับกำลังที่เหลือของหมวด จำแพลโลแมนรายงานว่ามีจำนวนผู้สูญเสียชีวิต มีผู้หญิงชาวอเมริกันหนึ่งด้วย ดูเหมือนว่าเธอจะโดนลูกหลงเข้าที่บริเวณลำคอขณะที่กำลังดูแลควายอยู่กลางทุ่ง ผมไม่แน่ใจว่าเป็นกระสุนของฝ่ายไหน ของพวกเราเองหรือว่าของพวกเวียดกง และไม่สามารถบอกได้จากบาดแผลที่เป็นรูบริเวณด้านซ้ายของลำคอ แม้ว่าสภาพศพจะน่ากลัวแต่ก็สามารถบอกได้ว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวยงามและดูยังเด็กอยู่

ถึงตอนนี้การปะทะได้จบลงเกือบหมดทุกจุดแล้ว และหมวดเอแวนส์ก็ได้รายงานให้กองร้อยทราบว่าจะเข้าศึกได้ถอยไปเรียบร้อยแล้ว ถึงแม้ว่าหมวดที่ ๑ ของเอแวนส์ได้มีการปะทะกับข้าศึกกลุ่มหนึ่งแต่คนในหมวดก็ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บ เมื่อทุกอย่างสงบผมรายงานสถานการณ์ให้กองร้อยทราบและให้หมวดที่ ๑ กลับไปยังพื้นที่ปฏิบัติการของตัวเองก็ต้องพาลูกน้องกลับฐาน แต่ก่อนกลับ หมวดเอแวนส์ก็เดินมาที่ผมด้วยความรู้สึกและท่าทางที่กระตือรือร้นเหมือนเดิม “ผมได้ข่าวว่าคุณเองก็จัดการได้ ๒ คน ศพอยู่แถวนี้ไหมครับ?” ผมรู้สึกไม่ค่อยดีกับคำถามของเขาเลยและค่อนข้างจะแน่ใจว่าเขายังไม่เคยเห็นศพคนจริง ๆ ตั้งแต่มาถึงเวียดนาม

สำหรับเขาสงครามยังเป็นเหมือนเกมที่แบ่งฝ่ายระหว่างดีกับเลว ผมตัดสินใจทำให้เขาสงบลงบ้าง “อยู่ด้านหลังพุ่มไม้แล้วคุณจะเจอสิ่งที่คุณถามหา” ผมชี้ไปทางศพของเด็กหญิงคนนั้น หมวดเอแวนส์ยิ้มแฉ่งและเดินไปที่ที่ผมบอก พอไปถึงเขาก็ยืนตัวแข็ง เส้นผมที่อยู่ด้านหลังศีรษะเขาแทบจะเหยียดเป็นเส้นตรง สักพักเขาก็เอียงตัวไปด้านหลังแล้วก็อาเจียน ไม่กี่นาทีเขาก็เดินกลับมาหาผมด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปอย่าง

บันทึกประสบการณ์ของนายทหารใหม่ในเวียดนาม

(PLATOON LEADER)

//////////
สิ้นเชิง สายตาบ่งบอกถึงความขยะแขยงและความเกลียดชัง ตอนนั้น
เหมือนผมกับเอแวนส์อยู่กันคนละโลก สภาพเขาคงเหมือนผมตอนที่
มาถึงเวียดนามใหม่ ๆ แต่ผมกับเขาคงต่างสายพันธุ์กันอย่างแน่นอน